

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. G. (1) jest ojcem małoletniego M. G.. Chłopiec pochodzi z nieformalnego związku (...) z M. D. (1). Jeszcze przed urodzeniem dziecka, para podjęła decyzję o rozstaniu. Mężczyzna od samego początku nie poczuwał się do obowiązkułożenia na utrzymanie syna, wobec czego M. D. (1) wystąpiła do Sądu z wnioskiem o zasądzenie na rzecz M. G. alimentów. Wyrokiem z dnia 27 marca 2015 r. Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku, IV Wydział Rodzinny i Nieletnich zobowiązał R. G. (1) dołożenia alimentów na rzecz syna, w miesięcznej kwocie 500,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat.

/ dowody: zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa wraz z wnioskiem o ściganie sprawcy k. 1 – 1 verte; wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 27 marca 2015 r., sygn. IV RC 554/14 k. 2-2 verte; pismo z Urzędu Statystycznego w G. k. 30, odpis zupełny aktu urodzenia M. D. (2) k. 40-40 verte, zeznania świadka M. D. (1) k. 39-41 /

Ojciec dziecka w okresie od 31 sierpnia 2017 r. do lutego 2018 r. uchylał się od spoczywającego na nim obowiązku alimentacyjnego. R. G. (1) łączyła jednak z synem silna więź emocjonalna. Niejednokrotnie deklarował chęć kontaktu, nawet wobec niemożności zapewnienia mu jakichkolwiek warunków bytowych. Mężczyzna sporadycznie kupował dziecku prezenty.

/ dowody: zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji alimentów k. 3; zeznania świadka M. D. (1) k. 39-41, wyjaśnienia podejrzanego k. 76-77/

We wskazanym powyżej okresie R. G. (1) był zarejestrowany w Urzędzie pracy jako osoba bezrobotna. Placówka składała mu liczne oferty pracy, jednak prac tych nie podejmował. Interesowały go jedynie prace dorywcze. Od 01 sierpnia 2016 r. do 02 sierpnia 2016 r. był zgłoszony do ubezpieczenia z tytułu umowy cywilnoprawnej. M. D. (1), jako przedstawicielka ustawowa małoletniego, wystąpiła do komornika z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko ojcu dziecka. Kobiecie zależało na tym aby ze środków dłużnika regularnie ściągano zasądzone na rzecz syna świadczenie. Łączna zaległość z tytułu zobowiązań alimentacyjnych na rzecz małoletniego na dzień 05 grudnia 2017 r. wynosiła 11 453,82 zł, co już w tym momencie przewyższało równowartość trzech świadczeń okresowych. Mężczyzna miał w październiku 2017 r. przychód w wysokości 12 zł, co w całości przeznaczono na koszty egzekucyjne. Jednocześnie Prezydent Miasta G. decyzją z dnia 22 listopada 2017 r. przyznał M. G. świadczenie z funduszu alimentacyjnego w wysokości 500 zł miesięcznie na okres od 01 października 2017 r. do 30 września 2018 r.

/ dowody: zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji alimentów k. 3; decyzja (...) z dnia 22 listopada 2017 r. k. 4 – 4 verte; pismo z Urzędu Statystycznego w G. k. 30, pismo z Powiatowego Urzędu Pracy z dnia 01 stycznia 2018 r. k. 31-32.; zaświadczenie nr 727.130.2018 Powiatowego Urzędu Pracy w N. k. 33, pismo z ZUS z dnia 12 lutego 2018 r. k. 46-46 verte, zaświadczenie o dokonanych wpłatach k. 57- 57 verte, wyjaśnienia podejrzanego k. 76-77/

Z uwagi na złe warunki mieszkaniowe M. D. (1) do 2016 r. mieszkała z synem w M. u siostr zakonnych. Obecnie kobieta pracuje i zarabia 1400 zł/ miesiąc. Na co dzień przebywa razem z synem i koleżanką w domu zapewnionym przez Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie. Nie otrzymuje już zasiłku rodzinnego, ani świadczenia „500+” z uwagi na wysokość osiągniętych dochodów. Od października 2016 r. do września 2017 korzystała z świadczenia wychowawczego w miesięcznej kwocie 500 zł. M. D. (1) zarobione pieniądze przeznacza na opłaty mieszkaniowe, przedszkole oraz alimenty w wysokości 400 zł, którymi została obciążona na rzecz drugiego syna.

/ dowody: zeznania świadka M. D. (1) k. 39-41, pismo z (...) z dnia 19 lutego 2018 r. k. 48, pismo z dnia 19 lutego 2018 r. z (...) Centrum (...) k. 50- 53 /

R. G. (1) był dotychczas trzykrotnie karany, w tym jednokrotnie za czyn z art., 209 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie.

/ **dowód** : karta karna k. 65-66, wyrok Sądu Rejonowego w Malborku z dnia 30 listopada 2009 r., sygn. akt VII K 354/09; wyrok Sądu Rejonowego w Malborku z dnia 21 października 2011 r., sygn. akt II K 804/11; /

R. G. (1) jest kawalerem, mieszka z rodzicami w N.. Ma wykształcenie zawodowe. Pracuje na stanowisku pomocnika drogowego z miesięcznym dochodem ok. 1600 zł netto. Według złożonego oświadczenia nie posiada wad ani fizycznych, ani psychicznych, nie leczył się także psychiatrycznie ani odwykowo.

/ **dowód:** dane osobopoznawcze k. 76-76 verte/

Mężczyzna przyznał się do zarzucanego mu aktem oskarżenia czyn. Z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia, odstąpiono od cytowania złożonych wyjaśnień.

/ **vide** : wyjaśnienia R. G. (1) k. 54-55/

Sąd zważył, co następuje:

W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadka M. D. (1), wyjaśnień R. G. (1) oraz dokumentów zgromadzonych i ujawnionych zgodnie z przepisami procedury karnej, których wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana, zarówno fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu występkę, jak i jego wina, nie budzą wątpliwości.

Odtwarzając stan faktyczny Sad oparł się w szczególności na zeznaniach M. D. (1) i wyjaśnieniach oskarżonego. Żadna z okoliczności wskazanej przez świadka nie została zakwestionowana przez oskarżonego. Dużą rolę w rekonstrukcji stanu faktycznego odegrały także dokumenty w postaci: wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 27 marca 2015 r., odpisu zupełnego aktu urodzenia M. D. (2) oraz zaświadczenia o bezskuteczności egzekucji alimentów.

Dokonując analizy zeznań M. D. (1) Sąd zasadniczo dał im wiarę. W każdym aspekcie niniejsze zeznania korespondowały z innymi zgromadzonymi w sprawie dowodami. Matka małoletniego pokrzywdzonego zeznawała w sposób obiektywny, nie tylko obciążając oskarżonego, ale także wskazując na podejmowane przez R. G. (1) próby kontaktu z dzieckiem. Wobec powyższego Sąd nie dopatrywał się podstaw by odmówić im zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy.

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów, albowiem dokumenty te zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych, niezainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie, a zatem nie mających logicznego powodu, by przedstawiać w nich nieprawdziwy stan rzeczy. Brak jest na niniejszych dowodach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Konsekwencją uznania za prawdziwe zeznań M. D. (1) oraz zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów było uznanie za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego. R. G. (1) w żaden sposób nie starał się dążyć do uniknięcia odpowiedzialności. Zdając sobie sprawę z bezprawności swojego zachowania, miał nadzieję, że gdy otrzyma pracę, podda obowiązkowi ojca, także w wymiarze finansowym. Jednocześnie przyznał się, że nawet gdy podejmował pracę dorywczą nie starał się przeznaczać części wynagrodzenia na syna.

Zgodnie z art. 209 § 1 przestępstwo niealimentacji polega na uchylaniu się od wykonywania obowiązku alimentacyjnego określonego, co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość, co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co

najmniej 3 miesiące. Czyn ten zagrożony jest karą grzywny, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Jak słusznie zauważył SN w uchwale z dnia 9 czerwca 1976 r., VI KZP 13/75, OSNKW 1976, nr 7-8, poz. 86: "Uchylenie się od obowiązku łożenia na utrzymanie osoby uprawnionej do alimentacji zachodzi wtedy, gdy zobowiązany mając obiektywną możliwość wykonania tego obowiązku, nie dopełnia go ze złej woli" (por. również wyrok SN z dnia 5 stycznia 2001 r., V KKN 504/00, Prok. i Pr.-wkł. 2001, Nr 6, poz. 3 oraz wyrok SA we Wrocławiu z dnia 16 marca 2016 r., II Aka 7/16, LEX nr 2025526). Podobny pogląd wyraził SN w postanowieniu z dnia 17 kwietnia 1996 r., II KRN 204/96, Prok. i Pr.-wkł. 1996, Nr 11, poz. 4: "W pojęciu "uchyla się" mieści się negatywny stosunek psychiczny osoby zobowiązanej do wykonania nałożonego na nią obowiązku, który sprawia, że mimo obiektywnej możliwości jego wykonania, sprawca tego obowiązku nie wypełnia, gdyż wypełnić nie chce lub też zlekceważył obowiązek nałożony wyrokiem. Ten negatywny stosunek winien być wykazany stosownymi dowodami".

Uchylenie się przez oskarżonego od łożenia na utrzymanie dziecka było w sprawie okolicznością bezsporną. Sam oskarżony nie kwestionował faktu, iż nie spełniał nałożonego obowiązku. Sąd nie miał wątpliwości, że łączna wysokość powstałych wskutek tego zdarzenia zaległości stanowiła równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych (niepłacenie przez oskarżonego ustalonych świadczeń trwało bowiem przez okres kilku lat). Oskarżony miał możliwość przynajmniej częściowego wykonania ciążącego na nim obowiązku. Jest bowiem osobą dorosłą i zdrową o wykształceniu zawodowym (zawód wyuczony: piekarz). Z doświadczenia życiowego wynika, iż w obecnych czasach jest zapotrzebowanie na osoby posiadające wykształcenie zawodowe, w tym w powyższej branży. Oskarżony nie podejmował jednak żadnych prób podjęcia stałego zatrudnienia. Rejestrując się w Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna nie podejmował zaoferowanych prac, bowiem twierdził, że miejsce pracy jest zbyt daleko, co wiązałoby się z koniecznością dojazdów, a to zdaniem oskarżonego nie jest opłacalne. Świadczy to o zwykłym braku woli podjęcia jakiegokolwiek stałego zatrudnienia.

W świetle powyższego Sąd uznał, że karą adekwatną i sprawiedliwą będzie kara jednego roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. W ocenie Sądu tak orzeczona kara będzie stanowić adekwatną reakcję na czyn popełniony przez oskarżonego, ponadto w pełni zrealizuje cele, jakie powinna spełniać, w tym zwłaszcza spowoduje, że R. G. (1) będzie regularnie łożył na utrzymanie syna. Niniejsza kara spełni też funkcję w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wymierzając ją, Sąd brał pod uwagę dyrektywy jej wymiaru, o których mowa w art. 53 k.k., w szczególności zwracając uwagę na społeczną szkodliwość czynu oraz winę oskarżonego.

Dokonując analizy społecznej szkodliwości czynu, odwołano się do art. 115 § 2 k.k. Za społeczną szkodliwością przemawiają przesłanki o charakterze przedmiotowym i podmiotowym. Przepięstwo niealimentacji każdorazowo godzi w dobro prawne w postaci rodziny i opieki. Z uwagi na brak regularnej płatności świadczeń przez oskarżonego, M. D. (1) zobowiązana była pobierać świadczenia z funduszu alimentacyjnego finansowanego przez Skarb Państwa. Choć zaległości alimentacyjne osiągnęły na dzień 05 grudnia 2017 r. wartość 11 453,82 zł, chłopiec nie został narażony na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Niemniej jednak okoliczność ta wynikała z czynności podejmowanych przez matkę, która za wszelką cenę starała się zapewnić dziecku odpowiednie warunki do życia.

W odniesieniu do przesłanek podmiotowych stwierdzić należy, że uchylenie się przez oskarżonego od orzeczonego wyrokiem obowiązku alimentacyjnego niewątpliwie stanowiło działanie z zamiarem bezpośrednim. R. G. (1) zdawał sobie sprawę zarówno z faktu posiadania syna, jak i ciążącego na nim obowiązku, jednak choć mógł obiektywnie podjąć pracę nie czynił tego. Kierowany chęcią wzbogacenia się, w inkryminowanym czasie nie poczuwał się do obowiązku pomocy swojemu dziecku.

Zdaniem Sądu, R. G. (1) przypisać można winę. Oskarżony jest podmiotem zdolnym ze względu na wiek do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Miał więc obiektywną

możliwość zachowania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, podjęcia pracy i lożenia na utrzymanie pokrzywdzonego, czego jednak nie uczynił, i z tego tytułu zasadnie postawić mu można zarzut.

Bez wątpienia okolicznością obciążającą R. G. (1) był długotrwały okres niealimentacji oraz działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Sam oskarżony stwierdził, że nawet jak podejmował pracę dorywczą nie płacił na rzecz syna. Zachowanie to w pełni zasługuje zdaniem Sądu na potępienie.

Wśród okoliczności łagodzących wyróżniono przyznanie się do popełnienia czynu oraz wyrażenie przez oskarżonego skruchy. W momencie wyrokowania oskarżony był już zatrudniony i deklarował chęć zmiany swojego dotychczasowego zachowania poprzez lożenie na utrzymanie M. G.. Ponadto oskarżony, w inkryminowanym czasie choć nie poczuwał się o obowiązku zapewnienia dziecku odpowiednich warunków bytowych, spotykał się z nim dążąc do utrzymania kontaktu.

Sąd rozważał orzeczenie wobec oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności, biorąc pod uwagę jego dotychczasową karalność. Sąd, orzekając karę wolnościową, brał pod uwagę fakt, że wcześniej popełniane przez R. G. (1) czyny były odmienne rodzajowo. Niemniej jednak nie uszło uwadze Sądu także uprzednie skazanie oskarżonego za czyn z art. 209 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności. Wszakże wymierzona oskarżonemu kara wolnościowa daje mu możliwość kontynuowania pracy, a tym samym, regularnego świadczenia na rzecz małoletniego syna, a na tym Sądowi zależało najbardziej. W wypadku uchylania się oskarżonego od wykonywania pracy, istnieje możliwość orzeczenia zastępczej kary pozbawienia wolności.

Na mocy art. 34 § 3 k.k. i art. 35 § 4 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązał oskarżonego R. G. (1) do wykonywania ciężącego na nim obowiązku lożenia na utrzymanie małoletniego M. G. w okresie wykonywania kary ograniczenia wolności. Obowiązek ten ma stanowić zabezpieczenie interesów pokrzywdzonego, które z uwagi na swój wiek nie jest w stanie samodzielnie zatroszczyć się o siebie. Sąd uwzględnił przy tym postawę sprawcy oraz jego sytuację materialną. Obecnie R. G. (2) jest zatrudniony na stanowisku pomocnika drogowego z uposażeniem 1600 zł. Wykonując prawidłowo swoją pracę, ma szansę zarabiać więcej. Z tych też względów niniejszy obowiązek w odniesieniu do oskarżonego jaki się jako realnie możliwy do zrealizowania.

W niniejszym wyroku, Sąd na mocy art. 34 § 3 k.k. i art. 35 § 4 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 4 k.k. zobowiązał R. G. (1) do podjęcia pracy zarobkowej. Wymagalność wykonanie tejże powinności zaktualizuje się w momencie, gdy oskarżony zostanie pozbawiony wykonywanej dotychczas pracy, czy to z własnej woli, czy też na skutek działań pracodawcy. Utrata pracy powinna skłonić mężczyznę do jak najszybszego podjęcia nowej. Jako ojciec małoletniego dziecka, zobowiązany do wychowania i troski o jego byt, oskarżony nie może dopuścić do sytuacji, w której pokrzywdzony zostanie pozbawiony środków na utrzymanie.

Ponadto na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., zasądzono od oskarżonego R. G. (3) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 70 zł (40 zł tytułem doręczeń w postępowaniu przygotowawczym i sądowym - § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym; oraz 30 zł - § 3 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego) oraz 120 zł tytułem opłaty (art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3, art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.)

ZARZĄDZENIE

1. (...);
2. (...);
3. (...)

G., dnia 30 listopada 2018 r.